

En Çoğu Değilim Kimsenin

– DemirMUTLUGİL · 19 Ocak 2025

Eskiye döndüm ben
Yokluklar karbon kağıdı
Kullanmıyorum sevme hakkımı
Tuhaf bir teslimiyetteyim
Gönüllüyüm gidişlere
karanfil takıyorum dünün kulağına
Şeker veriyorum,
Ağzının tadı kaçmasın diye

Bütün aynalarda ben varım şimdi yüzlerce
İki yanı da hayır bozukluklarımın
Aynı parfüm ayrı kokarmış
Tene sürüldüğünde
Renk körüdür ya akrepler,
Kırmızı görüyor yarını
Yelkovanların da perdeli ayakları
Ağlama duvarlarını boyuyorum renklerimle
Göz gözü göremiyor bu günlerimde
Bütün eyvahlar topuklu,

İç dünyamın gürültüsünde
Huri olurum denmese de cennetime
Odun olmayacağım kimsenin cehennemine

Gece de salgın gibi
Kahkahalar arıyorum kullanılıp atılmış
Bir vardı, iki yoktu,
Diye devam eden hikayelerde
En çoğu değilim kimselerin
Boş ver amanım boşluğumda
Falan ,fılan eskilerim
Ya da,
Hadi canım sende

Dolaşp duruyorum,
Düz yürüyemeyen yen/geçlerle birlikte
Basıp geçerek dünlerin üzerine
Çıkasım da yok,
Muradına erenlerin kerevetine
Aslına rücuym eski dilde,
Biraz da cezai müeyyide
Şiiri de bırakıp,
Roman yazayım diyorum yakında
Adını da koydum şimdiden
Belli/s/sima harikalar diyarında

suadiyeocakikibinyirmibeş
Demir Mutlugil